

ANNUNCIATA

en missió

"Us estendren per tot el món" " Francesc Coll"

2011 N° 34

*Per a una
vida digna*

SUMARI

PORTADA:

Benvingut, nen de Rwanda

EDITORIAL

SOBRE LA REALITAT

- Àfrica!
- Dones emprenedores

DES DE LA MISSIÓ

- Nadal a Rwanda
- Van compartir vida
- V Trobada de Tallers Missioners
- Projecte solidari i educatiu
- Agraïment a la comunitat

TESTIMONIOS

- Una manera d'ajudar
- El voluntariat missioner comparteix
- Experiències a Guatemala i Camerun
- Una missió amb sentit!

SEGUINT DE LES EMPREMES DE FRANCESC COLL

- Una trobada entre amics
- Un foc encén un altre foc

PROJECTES EN MARXA

CONTRAPORTADA

- Feu germans

Contacte: Tf. 91 533 45 12
dacgmis@dominicasanunciata.org

Edita:

Dominicas de la Anunciata
C/ La Granja, 5
28003 Madrid

Fotomecànica e impresió:

Anebri, S.A
Tf. 91 560 81 50. Madrid
Deposito: M-8

ANUNCIATA en missió

Foto Portada: Bienvenido-Ruanda

EDITORIAL

En aquest nou número de la nostra Revista volem compartir l'interès que tenim per acostar-nos una mica més al continent africà. Tots recordem molt bé com l'Àfrica -en concret Sud-àfrica- va ser per un temps escenari dels mitjans de comunicació gràcies a l'esport; però en aquest continent succeeixen molts altres esdeveniments que no són notícia i, no obstant això, darrere d'ells hi ha molt de patiment, dolor i al mateix temps vida, iniciatives, compromís solidari.

La Infància missionera porta dos anys recorrent els diferents continents i ha dedicat el 2010 a l'Àfrica; també La Xarxa d'Entitats per el Desenvolupament Solidari amb la campanya de "Àfrica qüestió de vida, qüestió deguda" i moltes altres institucions i organismes humanitaris s'esforcen per tornar l'esperança a l'esmentat continent. L'Anunciata s'hi ha sumat també al compromís de refermar la seva presència evangelitzadora i solidària, creant un nou Vicariat que agrupa les onze comunitats de Germanes presents en 4 països de l'Àfrica.

En la revista oferim també altres testimonis d'entrega i servei de Germanes i voluntaris des de diferents camps de missió. Ells reflecteixen l'interès pels més febles, per defensar la vida; així ho van fer les nostres Germanes de Rwanda amb "Bienvenido", el nen de la portada, que va rebre aquest nom després d'haver estat rescatat d'un WC.

Mantinguem el nostre compromís per un món més humà des de l'amor més solidari, i estenguem sempre la mà a qui més ho necessita.

A tots els nostres lectors els desitgem un bon inici de l'any 2011.

Hna. Miriam Zapeta

ERRADICAR LA POBREZA 2015 *Hagamoslo realidad*

OBJETIVOS DE DESARROLLO DEL MILENIO

Portal de la labor del sistema de las Naciones Unidas sobre los objetivos de desarrollo del Milenio

¡ ÁFRICA ¡

Intentant acostar-nos una mica més al continent africà, ens trobem amb **deu plagues** que han de ser eradicades per part de la comunitat internacional i dels propis països:

El subdesenvolupament: Fa que mai es compleixin els objectius per aixecar el país, ja que les institucions funcionen defectuosament. La riquesa està a les mans d'uns pocs, mentre que el poble mor de fam i misèria.

La malaltia: Les pandèmies causen milions de morts. La malària és una de tantes que tindria solució, però no hi ha decisió política que doni una resposta.

La guerra: Darrere les guerres hi ha molts interessos per part de les multinacionals. Aquestes aprofiten els conflictes per treure'n beneficis, com l'obtenció de diamants i coltan, mentre que la Comunitat Internacional calla.

La fam: El canvi climàtic està provocant nombrosos refugiats ambientals; al seu torn, bona part del gra bàsic per a l'alimentació de la població és desviat per a l'ús de biocombustibles.

El maltractament de la dona: Cada vegada són més les dones que van prenent iniciatives importants en la lluita pels seus drets, encara que en alguns països continuen les tortures, com la lapidació i l'ablació del clítoris.

La falta de democràcia i de viabilitat política: Els governs, per decret, estan basats en una concepció patrimonial de l'Estat i infectats per corrupció generalitzada, existint l'anarquia política. Es violen els drets humans i es controla tota informació.

La corrupció: Perquè existeixin corruptes, òbviament, deuen existir corruptors. Qui són? Qui la fomenta?

L'exploatació: S'extreuen els recursos mitjançant la mà d'obra barata i se'ls porten fora del país, sense que aquest es beneficiï. S'obstaculitza l'entrada de productes agrícoles i tèxtils al mercat internacional, excepte aquells que interessin, com el cotó, sucre, cacau, cafè, tabac i plàtan.

El deute extern: Per pagar-lo cal sacrificar partides que s'haurien d'invertir en l'educació, salut, aigua potable, carreteres ... degut això la misèria no fa més que continuar i tot segueix estancat. No hi ha una bona administració dels béns en benefici de la població.

La marginació i la indiferència: L'Àfrica només interessa a l'economia mundial pels recursos que d'ella se'n poden extreure, com diamants, or, urani, coltan i petroli. D'aquí que es miri aquest continent i els seus habitants amb indiferència, i se'l mantingui en la marginació i en el silenci.

Testimoni de Margaret Ber-Ibu, dona ugandesa que va treballar amb dones sudaneses. Va participar en un Congrés el lema del qual era: «La força espiritual de l'Àfrica» desenvolupant el tema «Dones refugiades i nenes soldat».

És difícil descriure com se sent una persona que viu en un camp de refugiats. Segurament, el tret més característic de la seva vida -i també el més dramàtic- és la incertesa i la incapacitat de fer plans. Ningú no sap quant de temps haurà de passar allí, al final una ha de llaurar-se allà on es troba la seva vida quotidiana amb totes les seves dificultats.

Ser dona refugiada significa una càrrega extra que es pateix tots els dies: tirar endavant els seus fills sense ajuda d'un marit. Totes elles s'enfrontaven a nombrosos problemes, com veure morir alguns dels seus fills més petits per falta d'atenció mèdica adequada. Totes procedien de societats tradicionals en què les seves famílies menjaven el que conreaven al camp, però en haver de viure en un camp de refugiats, havien de passar a una economia basada en els diners i generalment obtinguts per la venda d'una part de les racions d'aliments distribuïdes pel Programa d'Alimentació Mundial.

És curiós observar com 100.000 persones refugiades que comencen a desenvolupar petites iniciatives d'economia informal, acaben per engegare el mercat més gran i millor assortit de tot el nord d'Uganda. Una no pot menys de meravellar-se en veure el que diversos milers de dones que necessiten alimentar els seus fills poden impulsar. Però no tots els aspectes de l'economia informal eren tan positius com podia ser aquest. En molts casos, les mateixes dones que elaboraven el "arege" per vendre-ho en consumien també una part, i l'alcoholisme entre elles es va convertir en un problema greu que era expressió de la frustració i situació de vexació en què vivien. Algunes de les dones que es dedicaven a aquesta activitat arribaven a l'extrem d'exercir la prostitució, i moltes noies joves es dedicaven al sexe per poder pagar els seus estudis a l'escola secundària.

Totes aquestes situacions no fan sinó posar en evidència que en un conflicte, les dones i els nens són les principals víctimes, malgrat que són els homes els que han començat l'esmentat conflicte i el mantenen.

En aquest context, jo vaig treballar en un programa pastoral que desenvolupàvem en les comunitats cristianes. Ajudàvem les dones a començar petits projectes agrícoles per produir verdures que poguessin vendre al mercat i d'aquesta manera obtenir ingressos com a alternativa a la producció i venda d'alcohol. També organitzàrem grups de dones que feien bosses de mà i altres peces d'artesanía que després venien als mercats locals.

El que em va resultar més impactant d'aquesta experiència va ser veure com dones molt pobres s'ajudaven entre elles per portar una vida amb més dignitat. Un vegada més se'm feia evident, com les dones són els pilars de les societats, i com la vivència de la solidaritat és un doble moviment, donar i rebre”.

Butlletí A fons - Comitè de solidaritat amb l'Àfrica

NADAL A RWANDA

La gent passa fam, no ha plogut al seu temps i les collites s'han malmès. Tots aquests dies vénen persones dels pujols a demanar ajuda per menjar i poder celebrar una mica el Nadal:

- Un home amb sida ve mal vestit, amb uns pantalons estripats que li cauen perquè està súper prim. En busquem uns altres que li quedin bé i, fins i tot, li trobem unes sabates. Ho agraeix malgrat tenir una mirada trista...

- Un orfe que viu amb el seu germà sordmut no tenen res ni per menjar ni per cuinar. Són molt pobres, viuen sols, van a casa dels seus veïns que també ho són. Només, després que aquests preparen el seu menjar, poden prestar-los l'olla i, allí cuinen les mongetes que han rebut. Així que decidim donar-los una cassola, dos plats, uns vasos i un xic de roba. El nen desbordava d'alegria i no deixava de dir: MURAKOZE CYANE!!!! Moltes gràcies!!!

- Dos nois portadors de sida, la mare dels quals acaba de morir d'aquesta malaltia, vénen al centre nutricional per una mica de menjar. Com ens havia arribat en aquests dies roba, també van poder emportar-se un pantaló cadascú, a més de mongetes i arròs.

Així és el Nadal aquí. És veritat que alguns han millorat el nivell de vida, però els pobres són més pobres i al nostre centre continuen arribant nens desnodrïts.

És un Nadal com el de Betlem: senzill, pobre, compartit i animat al mateix temps amb nens que canten, dansen. Què li poden oferir al Nen Déu? Alguns un grapat de mongetes, de sorgo, fins i tot un botó de l'uniforme escolar, li ofereixen tot el que tenen i no el que els sobra.

Carta enviada a les Germanes missioneres que van compartir la seva vida, la seva fe, la seva esperança a l'Àfrica.

L'amor a Déu i als altres fa que homes i dones, al llarg de la història fins als nostres dies, donin la seva vida i es consagrin a Déu per al servei de la humanitat.

És amb aquest zel que les nostres estimades Germanes en diferents moments van deixar terra, amistats, família... van deixar el més entranyable. Es van aventurar cap a les llunyanes terres de l'Àfrica, terres molt diferents de les pròpies. Com a estrangeres eren estranyes a la cultura, a la llengua...en fi, van fer l'experiència de la pobresa existencial! Tot això amb l'únic objectiu de portar la bona notícia de l'Evangeli, que dóna vida, que dignifica, que transforma.

Per aquest mitjà, volem agrair a totes les Germanes que han fet possible la presència de l'ANUNCIATA a l'Àfrica i, a través d'elles, el que tantes persones coneixin i recolzin la nostra missió.

Molt estimades Germanes, de tot cor i amb un gran reconeixement volem saludar-vos pel valor, la disponibilitat per compartir amb els nostres pobles la fe, l'esperança i l'amor que us animava.

Tot el que heu pogut fer a Rwanda, Costa d'Ivori, Benin i Camerun ha contribuït a aixecar les persones, gràcies a la formació integral i integradora que vau oferir a través de les obres socials, educatives, sanitàries, de desenvolupament, de concientització, d'acompanyament en la fe....

Però això no és tot estimades Germanes!!! perquè el que més ha marcat la vostra presència, la vostra missió, és sobretot la proximitat a la població més pobre, sofrent, desesperada, marginalitzada. Un poble que sap del pes de la injustícia, de la ignorància, de l'opressió i vosaltres heu aportat l'esperança que dóna vida, l'alegria profunda que ve de la trobada amb Déu encara en les intempèries, vosaltres heu donat el més essencial. Podem afirmar que vosaltres heu estat dones fecundes!!!

La nostra gratitud va per a cadascuna de vosaltres.

Gràcies per la vostra presència a l'Àfrica, el nostre carisma, que inicialment era com una petita llavor sobre aquesta terra, avui s'ha tornat com el baobad, l'arbre de Sant Domènec floreix constantment. El seu floriment es reconeix pel nombre de germanes africanes. Avui, l'ANUNCIATA compta amb 50 Germanes africanes -de 6 nacionalitats- més 11 joves en la primera etapa de formació, joves plenes d'alegria per consagrar-se a Déu seguint els passos del nostre fundador, Sant Francesc Coll.

Estimades Germanes, digueu-nos si deixant l'Àfrica vau pensar en un sol instant que l'ANUNCIATA a l'Àfrica podria florir d'aquesta manera. El Senyor ha estat veritablement meravellós. Com no lloar el seu amor per sobre de tot!!! No va ser en va el vostre esforç.

La nostra gratitud va també dirigida a les nostres Germanes que ens van precedir a la casa del Pare: Pensem en la

germana Adela González, María de la Hija, Carmen Merino, Mercè Tico, de fel·liç memòria i a totes les Germanes que sense trepitjar la nostra terra van contribuir a l'obra de l'ANUNCIATA a l'Àfrica. Per la fe sabem que estan ja en la glòria i que ens acompanyen incessantment en la nostra missió.

Gràcies també a les que seguïu col·laborant amb nosaltres per continuar la missió que se'ns ha confiat.

Juntes unim les nostres veus per lloar Déu.

Les vostres Germanes africanes

Després de molts anys el vaig tornar a veure. Francesc —li vaig dir— necessito preguntar-te moltes coses. M'interessa conèixer la teva opinió sobre com evangelitzar avui. Què faries tu si visquessis en aquests temps i en aquestes circumstàncies?

Li vaig comentar la crisi de valors, la falta de fe en la societat, a més a més assistim a un escenari d'injustícies i violències; de vegades tenim poca creativitat per donar a conèixer la persona de Jesús i el seu projecte i no sempre presentem el rostre transparent d'un Déu bo, que sempre acompanya, ajuda, allibera.

Com podem evangelitzar avui ,Francesc?, vaig seguir preguntant-li.

Em va mirar amb ulls infinits, sabor de cel i em va respondre amb somriure transcendent: Estimes? Estimes de debò Déu? Et sents estimada i posseïda des de dins per Ell? Ho sents de debò?

Perquè, tot és molt fàcil per al qui estima. Camina, obre el teu cor a la gràcia, digues a l'Esperit que t'ompli de la seva saviesa divina i surt a predicar sense por. Que l'Evangeli se't fiqui molt endins; viu-ho i predica aquest Déu Amor que sempre escolta, anima, comprèn i t'estima més que ningú.

El qui estima de debò Déu —em va dir—, sent necessitat de comunicar-ho. Ningú rebutja a qui està d'Ell enamorat.

L'Evangeli és ple de pàgines que parlen de la Història d'amor de Déu als homes. És el seu programa. No titubegis, no posis traves, veuràs tot allò que pot fer en tu i en els altres.

Mira: jo m'alimentava d'oració. Era la meva força. La Mare de Déu m'ajudava sempre. Sense oració no hagués tingut aquesta fe intrèpida i decidida. Sabia que Ell m'acompanyava i parlaria per mi. Pujava per cingles i muntanyes predicava a multituds, els parlava d'aquest Déu misericordiós, compassiu, que sempre ofereix el perdó quan li fallem i de la necessitat que tenim de la seva força i del seu amor dia rere dia...

Anima't! Deixa que Déu mateix es comuniqui per tu als altres, veuràs com canvia el cor i la ment de tots. L'Evangeli, recorda-ho, és la Història d'amor de Déu als homes. Diu-ho a tots i evangelitzaràs.

Hna. Lourdes Poch

Francesc Coll, va néixer en un poblet escarpat entre les muntanyes del Pirineu, pobre i amant dels pobres, frare dominic i gran missioner. Va predicar l'Evangeli semblant
AMOR I MOLT D'AMOR.

UN FOC ENCÉN UN ALTRE FOC!!!

ANNUNCIAT
en missió

El claustre de professors del col·legi PARE COLL de Girona agraeix a la comunitat la transmissió del Carisma del seu Fundador i la confiança que ha dipositat en tants professors i professores amb què ha compartit la missió educativa que té encomanada. Així de senzilla i profunda va ser la celebració:

Us preguntareu, uns més que altres, per què estem aquí. La resposta és molt senzilla: Volem donar les gràcies a totes les Germanes Dominiques d'aquesta comunitat per haver cregut en nosaltres i haver-nos permès formar part del projecte d'il·lusió i formació integral de la joventut de la societat futura que un dia va somiar el Pare Coll.

Som conscients que formem part de la natura on tot és cíclic. Però el FOC és etern. L'home, des de temps immemorials, l'ha volgut dominar. Les seves flames il·luminen, fan calor, couen, purifiquen; converteixen allò que és material en quelcom místic, capaç d'elevant-se i superar les coordenades del temps i de l'espai.

Creiem que vosaltres, Germanes, heu sabut mantenir viu el foc de Sant Francesc Coll, un foc vivificador, un foc alegre. Per tot això, GRÀCIES!

Amb el ritual d'entrada (cada professor/a encenia la seva llum en el ciri que tenia cada Germana de la comunitat) hem volgut representar com heu aconseguit que s'encengui una flama en cadascun de nosaltres. Una flama que no ens guardem, sinó que la tenim sempre preparada per acostar-la, sobretot, als nostres alumnes i alumnes i també a totes les persones que estimem. Per tot això també GRÀCIES!

L'Amor, l'Amor, l'Amor virtuós de Déu, la caritat, la força de la senzillesa de Maria, la riquesa de la veritat, la necessitat de justícia, la formació integral de la persona, la solidaritat en la pluralitat, la contemplació en el transcurs de les hores... tot això ha inflammat primer, Germanes, el vostre carisma dominicà i després, la nostra vocació com a docents. GRÀCIES! Un foc encén un altre foc. Una llum encén una altra llum.

Gràcies per permetre que la “reunió” d’aquest dimecres es converteixi en un acte de gratitud i de celebració joiosa. Tots hem preparat aquesta estona amb il·lusió i en secret amb el desig que ho recordeu durant molt de temps.

La reflexió prossegueix mentre van alternant textos bíblics:

“Tot té el seu moment, i cada cosa el seu temps sota el cel”. Qohelet 3,1

Sabem que és necessari ser agraïts, però no sempre ho posem en pràctica. Les coses negatives omplen massa el nostre temps. De tant en tant hem d’aturar-nos i dir gràcies. És un bon exercici espiritual: cerquem aquell petit gest en l’altre i, amb un dolç somriure agraïm-li. O millor, no ho cerquem, intuïm-ho, que les coses més importants són invisibles als nostres ulls.

Com invisibles, de vegades, semblen ser, Germanes, les coses que feu. Sense fer soroll se us veu sempre anar d’una part a una altra del col·legi. Sense trencar el silenci, ens ho teniu tot preparat: les portes obertes, els radiadors calents, les plantes cuidades... Tot a punt per fer-nos la jornada més agradable.

Però no us podem definir per la vostra activitat. Us hem de definir pel sentit que doneu al que feu. Poseu tota la vostra vida al servei dels altres. Tota la vida. I el vostre rostre resplendeix de la felicitat que tots cerquem.

“Tu ets, Yahveh, la meva llum, el meu Déu que il·lumina les tenebres”. Salm 18, 29

És l'exemple de la vostra vocació que desenvolupa les vocacions dels altres. Ensenyem els nens i nenes el que de bo portem dins, a fi que en un dia futur puguin posar-ho lliurement al servei d'un món millor.

Ser professor i ser alumne no es poden separar. L'existència d'un està estretament lligada a la de l'altre i, si se separen, els dos perdran. Educar és un acte humà.

El Pare Coll era molt conscient del valor de la missió educativa. Hi ha flames per tot el món que cremen amb una força que ens recorden les paraules de Jesús sobre Juan: *“Juan era la llum que crema i il·lumina, i vosaltres vau voler recrear-vos una hora amb la seva llum”*. Jn 5, 35

Sens dubte, els deixebles que es van omplir de l'Esperit Sant en la Pentecosta, també van trobar la força suficient per escollir lliurement un camí no del tot fàcil. El Camí amb majúscules.

Com a comunitat, ens heu transmès que, des de la prudència, cal ajudar a decidir: pensar amb el cor, sentir amb el cap. Aconseguir l'autonomia de l'altre. Arrencar-li la pell fins a aconseguir que aflori el seu jo vertader.

Una altra educació és possible. És difícil, cert. Més encara si vols mantenir-te fidel a les teves arrels i veus que els temps canvien.

“...camineu mentre teniu llum, perquè no us sorprenguin les tenebres; el que camina en tenebres, no sap a on va. Mentre teniu llum creieu en el llum, perquè sigueu fills de la llum” (Jn 12, 35-36)

Finalment, els professors van passar un audiovisual rememorant la presència de les Germanes en diferents moments al llarg de tants anys al col·legi. Igualment a cada germana se li va lliurar un text individualitzat agraint aquells aspectes concrets

de cadascuna que havien considerat més significatius.

La celebració va acabar amb l'Himne al Pare Coll acompanyat amb instruments musicals i cantat per tots i, per descomptat, el berenar fraternal no podia faltar.

V TROBADA FESTIVA DELS TALLERS MISSIONERS- BARCELONA

L'equip de missions ens comparteix quelcom sobre el V Trobada de Tallers Missioners. Ressaltem alguns dels aspectes viscuts en aquesta trobada:

Realitzem aquesta trobada dins el marc commemoratiu de la celebració de la canonització del P. Coll, a Roma el dia 11 d'octubre de 2009, quan es reconeixia oficialment la santedat i els valors d'un home singular per la seva humanitat, per la seva atenció als més necessitats, pel el seu zel apostòlic.

En l'oració inicial dèiem que celebrar la santedat del P. Coll és deixar que cremi en nosaltres el seu esperit missioner, la seva compassió pels pobres i exclosos que el nostre món competitiu margina. Seguir el seu exemple ens ha de portar al compromís a favor dels més necessitats i amb la nostra solidaritat ajudar la humanització del món.

Amb la projecció «Fidel seguidor de la Paraula» i amb l'himne cantat per tots, clausuràvem a nivell dels Tallers Missioners aquest any de gràcia i de benedicció, no sols per a la nostra Congregació, sinó també per a totes aquelles persones que d'alguna manera comparteixen el nostre carisma.

Pocs dies després del V Trobada festiva dels Tallers Missioners a Barcelona han mort dos de les seves constants i fidels col·laboradores: Les Sres. Dolores Ballús del Taller d'Olost de Lluçanès i Paquita Ponç de Maó –Menorca. Aquesta –amb els seus noranta-tres anys– ens va deixar un testimoni d'entrega:

Avui la comunitat eclesial ens invita a recordar aquelles persones ancianes i malaltes que no tenen a ningú que els pugui ajudar a viure la seva soledat. Nosaltres, els cristians, hauríem de pensar què podem fer per alleujar-los una mica segons les nostres possibilitats.

És veritat que la vida d'avui és força atropellada, però amb bona voluntat, sempre es pot treure un estoneta per ajudar.

Mirin, jo sóc una anciana de 93 anys. Fa algun temps, una tarda va venir una dona a veure'm, va dir que era una monja que es dedicava a visitar malalts, jo vaig estar molt contenta. Ens asseiem i ella es va fixar que jo feia punt de mitja i em va preguntar si no m'agradaria fer-ho per aju-

dar els pobres, jo li vaig dir que sí, llavors em van portar material i des de llavors no he parat.

Faig un munt de peces de punt i ganxet, elles ho vénen a recollir per Nadal, ho porten a Barcelona, des d'on organitzen tómbolles per poder comprar aliments i medicines per a la gent que tant ho necessita. Això em dóna molt d'estímul, doncs és de l'única manera que puc ajudar, perquè estic completament invàlida.

Bé sap Déu que no explico això per donar-me importància, és perquè s'animin a col·laborar en aquesta causa i segur que Déu, que és tot bondat i misericòrdia, els compensarà amb escreix. No ho dubtin.

Paquita Ponç

Impressions dels voluntaris de les dues trobades realitzades du- rant el 2010

A la residència d'Elisabets, Barcelona, es va dur a terme una de les trobades del voluntariat missioner. En aquesta trobada vaig participar per primera vegada i puc afirmar que em vaig sentir com a casa des del primer moment.

Després de la benvinguda a tot el grup, va haver-hi temps per a l'oració, la qual va estar acompanyada de cançons plenes de significat. Una d'elles deia: «Una llum encén una altra llum» com la que va encendre Sant Francesc Coll en el seu temps i que avui en dia continua viva a través dels qui segueixen les seves empremtes i de les Gnes. Dominiques de l'ANUNCIATA.

Tot seguit, la germana Teresa Malagarriga, missionera a Guatemala, va poder compartir amb nosaltres el tema de «El Pare Coll missioner» i en la seva reflexió ens invitava a ser portadors de llum, igualment es va compartir l'experiència de l'estiu passat a Filipines.

Per als nous voluntaris va ser una bona oportunitat de descobrir el desenvolupament de molts projectes de gran profit per a les persones necessitades. A més a més, percebérem que les experiències han estat viscudes des del cor, que han estat molt enriquidores i al mateix temps molt desinteressades.

Vàrem acabar la nostra jornada amb el lema: Que el foc de l'amor mai s'apagui en tu!

Montserrat C.

Des de fa anys m'acompanya el desig de viure l'experiència d'un voluntariat vertader, on la meua ànima pugui gaudir sent ella mateixa, sense estratègies, sense aparences, sense esperar res a canvi, simplement per a què pugui donar i rebre, per créixer i ajudar a créixer, per compartir.

Quan penso en això, em pregunto a mi mateixa què puc donar?, i la resposta immediata és: res i tot. Res, perquè no puc oferir un títol o una formació acadèmica, i tot, perquè he après el significat de l'amor com a actitud, el significat del valor que conté la paciència, la generositat que hi ha en l'alegria i la tranquil·litat que proporciona saber acceptar. Ara la meua vida i forma de caminar són distintes, tenen un altre significat i és això el que jo puc i vull compartir.

Yolanda B.

En primer lloc agrair la presència nombrosa dels voluntaris. Això fa pensar que s'està donant a conèixer més el moviment.

Tot seguit cal reconèixer que el programa desenvolupat va ser molt interessant. Va haver-hi una presentació molt encertada de la trobada i en especial va ser molt significativa l'aportació de l'experiència missionera de la Gna. Rita Castro a Guatemala. Ella ens va saber donar moltes de les respostes a les preguntes que els voluntaris per primera vegada es fan davant un repte com aquest. Va saber situar Déu al centre de la nostra motivació i ens va saber oferir un testimoni valuós de la seva entrega generosa en l'inici de les primeres missions. Molt important va ser, per tant, saber situar històricament l'inici de les Missions i l'immens esforç desenvolupat per les primeres Germanes per portar endavant la seva tasca.

Avui en dia seria impossible entendre les diferents Missions i els canvis que s'han experimentat en elles sense el reconeixement i l'esforç gratuït de cadascuna de les Germanes pioneres.

De la mateixa manera va ser valuosíssima l'aportació de la H. Carmen Villalon que ens va demostrar que amb sacrifici i entrega continuada durant tants anys al costat d'altres germanes, la missió de Ruli a Rwanda té avui cara i ulls. És a dir, que començant del no-res es van arribar a aixecar centres educatius, nutricionals, dispensaris, un hospital i moltes co-

ses més malgrat la limitació de recursos per portar endavant els projectes.

Profundament ens van quedar marcats els patiments que van haver de patir en el temps de la guerra tant a Rwanda com a Guatemala. Però aquí continuen com a exemple viu d'una Església que, malgrat les convulsions, sempre es refà i es torna a aixecar

D'altra banda, cal destacar les valuoses presentacions de les experiències realitzades per Emma, Olga, Óscar i Mar a Guatemala i a El Salvador; de Montse al Camerun. Especialment significatives han estat les intervencions d'Óscar que ha sabut situar l'experiència viscuda per ells en el seu just lloc i sempre des del punt de vista de la fe, del servei i entrega generosa al Senyor. Per a mi les seves paraules han estat un valor extraordinari.

Igualment cal destacar l'aportació de M. Jesús que, amb la seva àmplia experiència missionera, va donar una visió molt completa i molt encertada del que significa el Voluntariat Missioner i de l'existència de diferents Missions en els quatre continents on l'ANUNCIATA està present.

Eduardo P.

El passat mes d'agost vam tenir la gran sort de poder viure una experiència de voluntariat missioner en Telemán, una aldea del departament d'Alta Verapaz, a Guatemala.

Resulta difícil plasmar, en aquestes quatre línies, tots els sentiments, emocions i moments viscuts allí. Recordo tot allò que s'ha viscut amb afecte.

Iniciem el viatge amb l'equipatge ple d'il·lusió, disposades a compartir, a trobar-nos amb els altres, a conviure i a ajudar, i allí ens trobem amb una acollida i una generositat desbordants. Aquesta experiència ens ha canviat, Guatemala ha tocat els nostres cors.

Gràcies a la Comunitat de germanes de Telemán i a les de la casa ANUNCIATA, per la seva acollida, paciència i afecte. Per tot això B'ANTIOX.

Emma L.

Hola!

Avui esteu units en la segona trobada de l'any, i jo ben lluny!. Com sabeu estic a Camerun, en aquesta experiència que tant de temps he esperat realitzar.

Ara voldria comptar-vos moltes coses d'aquí, però com hi porto poc temps, encara que ja em sento a casa, primer per les Gnes. de la comunitat que, com tots sabeu, ens acullen amb gran afecte i paciència. Perquè regirem la seva vida quotidiana, però ho fan amb gran alegria.

A la casa hi ha tres Germanes i cinc postulants que són una benedicció; la casa està plena d'alegria sempre.

La gent d'aquí també està contenta de la meua "presència" enmig d'ells.

Us contaré una mica el que estic fent i vivint!

La Comunitat està més o menys a la zona central del país, ubicada sobre un pujol on a més de la casa de les Germanes es troba també l'Hos-

pital en què treballem totes. Una part de l'hospital està funcionant, l'altra està en obres, s'espera que en un any estigui totalment en funcionament.

Aquesta és una part de la meva missió aquí, ajudar a la H. Mirtha que s'encarrega de l'obra, la direcció de l'hospital i de que tot funcioni; l'altra part són els meus pacients!

Les Germanes van anunciar la meva arribada en diverses parròquies i la gent acudeix de tot arreu (ja vaig fer més de cent tractaments), de vegades vénen de ben lluny caminant amb tots els seus dolors... Arriben amb molta il·lusió i esperança. Jo penso si realment puc fer quelcom per a ells... cada dia intento donar tot el que sé, però em pregunto si n'hi ha prou. Hi ha situacions en què no m'és possible fer gaire, només intentar posar-los a les mans d'algú que els pugui ajudar!

En el poc de temps que porto aquí ja he vist casos que no podia imaginar que ocorreguessin a ningú, però sobretot als nens. Aquí en el nostre món són impensables. D'això ja en parlaré en un altre moment.

Estem en l'època seca i de pols vermella, és increïble!!! Es fica per tot arreu, sempre estic vermella, la roba, la pell tot!, però no sé com serà això en el temps de pluja que comença dintre de quinze dies, pot haver-hi tant de fang que sigui impossible circular, ja us ho contaré!

Ara haig de dir-vos que sento que estic on he d'estar, fent el que he de fer. En aquest camí que he elegit seguir.

No sé com comunicar tot això, els que em coneixeu sabeu bé la meva dificultat per expressar-me, perdoneu-me per no poder fer-ho millor. Ja aniré explicant més coses amb el temps.

Per als que aquest any aneu a missió us desitjo molta felicitat!! Per als que no hi aneu, serà en un altre moment més adequat per a vosaltres, però també us desitjo molta felicitat.

Val la pena treure la por i VIURE l'experiència!

No cal dir-vos que encara que estic on he d'estar, avui el meu cor està aquí amb vosaltres.

Vull acabar amb la frase que una persona que avui hi ha entre vosaltres, em va regalar abans de venir al Camerun i que s'ha convertit en la meva frase final de cada dia: «Seigneur prends soin de moi, j'ai besoin de toi».

Un forta abraçada.

Mercedes

Mercedes va arribar a Djunang, zona Oest de Camerun, el 17 de febrer de 2010. Quina sort té la nostra comunitat en compartir la seva experiència missionera!

Mercedes és una persona senzilla, alegre, disponible, detallista, dona de fe i té molts valors. Es va adaptar fàcilment a la nostra realitat. És molt activa en la comunitat, en la supervisió de l'obra de rehabilitació de l'hospital i des que va arribar ajuda molt a la gent amb els seus massatges de kinesioteràpia. Els seus pacients estan molt contents i sobretot en saber que estarà entre nosaltres per una llarga temporada.

La seva presència i el seu compromís d'entregar el millor de si mateixa per donar vida, ens anima tant a les Germanes com a les postulants que es troben en aquesta comunitat.

Està treballant molt i encara que acaba el dia cansada, se la veu molt contenta de poder col·laborar on pot, perquè ajuda molt a la H. Mirtha a

l'hospital. Realment estem orgullosos de tenir-la entre nosaltres i no pensem en la seva tornada.

Veiem, a través de Mercedes, que val la pena atrevir-se per la missió. Ella ha estat a Benín, a Filipines i ara al Camerun, participant de l'obra de l'ANUNCIATA en aquests països.

Volem en aquesta ocasió agrair a la família de Mercedes per recolzar les seves inquietuds i projectes, a la Fundació RECOVER per facilitar l'ajuda dels voluntaris i el suport que ens ofeeixen per a l'hospital, igualment a la germana Miriam per aquesta oportunitat que tenim de gaudir amb Mercedes de la missió a Djunang.

La seva presència val la pena, la seva missió té sentit! Veiem que el Senyor crida a cadascuna en la seva condició.

La comunitat de Djunang

A finals de juliol Oscar i Mar sortien de Madrid cap a Guatemala on estava previst dur a terme el projecte de formació de mestres de Guatemala, El Salvador i d'una representació dels centres de Nicaragua i Costa Rica.

“Els homes i dones de bé no poden menys que compartir el que saben, cercar el que somien i demanar a altres que els acompanyin”. Això va formar part del missatge que va quedar a les ments i en els cors dels qui vam estar presents els dies 20 i 21 d'agost de 2010 al col·legi Fátima.

I de quina manera ens van ensenyar que un millor treball és possible si mantenim les nostres mans unides amb la Congregació anunciata. També ens van recordar el treball perenne d'aturar-nos en el món amb el compromís de construir el Regne anunciata i participar des de l'educació com a constructors i obrers que col·loquen els maons de l'obra....”

Així s'expressava un dels mestres participant en les trobades.

Igualment Oscar i Mar es van projectar en « la escuela del relleno sa-

nitario », els professors de les quals expressen el seu agraïment d'aquesta manera:

Sí, quelcom així com Sant Domènec que va vendre els seus llibres per donar-los als pobres o Sant Francesc Coll que comparteix el seu plat de sopa. En ple segle XXI es repeteix la història en dos joves entusiastes que van mobilitzar les ments i el cor de manera que les creus africanes i samarretes es van convertir en el miracle de la solidaritat.

La promesa de pastes, raspalls, sabons i vasos va ser una realitat, compartir va ser la riquesa més gran, però l'escolta, proximitat i senzillesa amb els nostres nens, nenes, mestres i germanes és el record que guardem d'aquests Francescos.

Les seves paraules “Val” o “Com esteu” ressonaran sempre a la ment i cor dels nostres nens i nenes.

Què dir de l'Oscar, la teva convicció va motivar els educadors a ser multiplicadors de la veritat i la justícia a través de l'educació. A la Mar la nostra admiració per la seva confiança en els nostres nens i nenes i per fer d'ells uns ballarins.

Que Déu els beneeixi!

Centre educatiu Francisco Coll

AGRAÏMENT A LA COMUNITAT DE L'ANUNCIATA

ANUNCIATA
en missió

Al voltant d'aquesta taula hem compartit durant gairebé un mes vida. Aventures, somriures, projectes, expectatives, dolors, esperances...tot el que som i intentem portar endavant per ser feliços i per poder contagiar aquesta felicitat als altres, especialment als mestres, personal no docent i alumnes de "la escuelita del rello sanitario".

La Mar i jo veníem a oferir el nostre temps, el nostre ball, la nostra reflexió pedagògica i pastoral i ens hem descobert sobrepassats per tot: per la vostra acollida, senzillesa, vitalitat, bon humor i, sobretot, per la vostra fraternitat que per a nosaltres s'ha convertit en llar, des d'ara i per sempre, inoblidable.

Primer Déu i amb ell vosaltres. Us donem les gràcies per la proximitat, la familiaritat, l'atenció, l'afecte i per l'exemple de vida entregada als més pobres que ens heu donat.

La Mar i jo no podem pagar mai tant com hem rebut i experimentat aquestes setmanes entre vosaltres i per mitjà vostre. Ens comprometem a involucrar-nos més i a intentar involucrar les nostres famílies i amics a recolzar, quant ens ho proposeu, perquè la missió a vosaltres encomanada creixi i dignifiqui la vida de tantes persones, especialment dels més petits.

De tot cor, a totes, **MOLTÍSSIMES GRÀCIES**. Cuideu-vos. Us estimem molt. Fins a la pròxima.

Mar i Oscar.

PROJECTES EN MARXA

Les necessitats dels nens, joves, famílies pobres i alguns centres que estan a les perifèries o zones rurals requereixen de la nostra aportació i per això continuem apostant pels projectes solidaris, per atendre les necessitats més fonamentals com són: salut, educació, alimentació, etc.

Vols sumar-te a aquest interès de construir un altre món possible? T'invitem a col·laborar des de les teves possibilitats, en els projectes que estan en marxa:

Menjadors escolars
Beques d'estudi
Material escolar
Projecte de pou

Suport a nens orfes
Suport a famílies necessitades
Medicina i material sanitari
Projecte de taules

Feu Germans

Feu deixebles meus, no mestres;
feu persones, no esclaus;
feu caminants, no gent asseguda,
feu servidors, no caps.

Feu germans.

Feu buscadors de debò, no amos de certes,es,
feu poetes, no pragmàtics.
Feu persones arriscades, no espectadors.

Feu germans.

Feu profetes, no cortesans,
feu gent inquieta, no satisfeta;
feu persones lliures, no picaplets;
feu gent evangèlica, no endevinadors.

Feu germans.

Feu artistes, no soldats,
feu testimonis, no inquisidors.
Feu amics de camí.

Feu germans.

Feu persones de trobada, amb entranyes i tendresa,
amb promeses i esperances,
amb presència i paciència,
amb missió i enviament.

Feu germans.

Feu deixebles meus;
doneu-los tot el que us he donat
i sentiu-vos germans.

F. Ulibarri

